

Lina FRANKOVÁ

Lisčí zámok

III MAME RADI BESTSELLERY

LINA
FRANKOVÁ

LÍŠČÍ
ZÁMOK

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Copyright © Lina Franková 2023
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-8282-023-5

*Venujem sesternici Zuzane Schmiedt, môjmu srdcu
najmilšej wiccanke. Ďakujem Ti za všetky ochranné kúzla,
ktoré tak neúnavne vnášaš do môjho života,
keď som lenivá poslúchnuť Ťa a spraviť ich sama.*

Prolog

Prišiel práve v čase, keď Imbolc prechádza do jarného obdobia Ostara. Podľa pohanských kalendárov sa oslavuje znovuzrodenie prírody. Zem sa prebúdzá z dlhého zimného spánku, pučí novým životom a vôňami zrodu. Čas ideálny pre veľké rozhodnutia. Na dom Justíny Silvániovej sa znášal podvečer podfarbený ostroružovou oblohou, ktorú pohlcovali plamene karmínu. Čoskoro mali započat' svoje pomalé zhasínanie, aby uvoľnili miesto modravému večeru. Rôznorodé okná – polmesiace, štvorce aj ko-soštvorce –, posievajúce drevenú fasádu, planuli odrazom zapadajúceho slnka, keď sa domom rozľahlo nedočkavé trieskanie na okrúhle dvere. Na odpočívadle schodiska sa objavila mladá žena. Vyklonila sa do rozľahlej haly pod sebou. Na ramená jej spadali svetlé vlasy. V tekutom zlate sa skvel jeden jediný ryšavý prameň.

Halou sa opäť rozľahlo búchanie. Nepozvaný hosť bol nedočkavý. Pravdepodobne ho čosi tlačilo na duši.

Žena takmer nečujne zbehla po schodoch. Po podlahe ševalili jej ponuro fialové mušelinové šaty, bohémske a polopriehľadné. Hrudník jej však zakrývala tmavá vesta a takmer až k zemi sa jej ako had ťahal čierny hodvábny šál.

Tesne pred dverami zastala.

Justína vyznávala Wiccu, ktorá mala v jej rodine prastarú tradíciu. Zvykla sa riadiť intuíciou zdedenou po svojich predchodkyniach.

Asymetrický dom, pôsobiaci ako ležiaci ihlan s okrúhlou vežičkou, obývalo už mnoho Justín. Dve skončili na hranici ako bosorky, iné „len“ ostali celý život na okraji spoločnosti, ďalšie žili menej nebezpečne, ako vyhlásené veštice, a ich premenlivá povest' podliehala náladám najbližších susedov.

Ona sa zavše cítila ako výstredná ozdoba. Kolorit mesta. Chodievali sa na jej dom pozerat'. A on stále stál, odolával živlom, s prezývkou „čarodejný“ sa pyšne týčil nad stromami. A ženy jej krvi aj naďalej rodili výhradne dcéry preberajúce ich pohanské remeslo.

Justína stála, ochromená snovým hláskom, ktorý jej kázal *utiecť*.

Tiene v dome sa predlžovali. Svetlo už prechádzalo do modrých odtieňov.

A on stále udieral do dverí.

Pohla sa.

... *uteč*...

Váhavo siahla po kľučke...

... *ešte môžeš*...

... a keď ju stlačila, bez varovania sa pretlačil dnu.

Pod náporom toho vysokého tela prekvapene ustúpila. Volány na šatách sa zvlنili pred ňou. Nastalo ticho.

Na okamih akoby z neho opadlo celé bremeno a predralo sa do útrpného povzdychu. Ruky mu klesli pozdĺž tela, ich oči sa vyhladali. Za chrbtom mu planula žiara zapadajúca za vrcholce stromov, berúca dych oblohe. Hranica medzi dňom a chladnou sivosťou večera bola práve najciteľnejšia.

Justína sa vždy domnievala, že prichádzajú ako vrany, celí v čiernom.

No on pred ňou stál celý v bielom. Predĺžené sako bolo zo zamatu takého strieborného, až takmer žiarilo v odchádzajúcom dni. Bledý, rozrušený a až pôsobivo vysoký, čo však zvyrazňovala jeho prílišná štíhlosť. O málo hlbšie posadené oči, ako by bolo pekné, mal čierne. Čierne ako lávový kameň.

Barevanson.

Justíne sa po tele rozbehli zimomriavky, akoby sa jej intuícia až teraz naplno prebrala.

Jej predchodkyne bývali s aristokratickým rodom Barevansonovcov zviazané. Jedna z nich spravila chybu, za ktorú pykali celé generácie, keď

sa s nimi spolčila. Mocné rody od nepamäti koketovali s mágiou či okultizmom, lenže Barevansonovci...

V ich rode temná mágia kolovala priamo ich žilami. Rodili sa náchylní priťahovať všetko, o čo ani oni samotní nestáli.

„Musíte pomôcť môjmu bratovi!“ znenazdajky prehovoril. Dýchavične, napäto.

Prepaľoval ju čiernymi očami.

Netušila, čo povie, až kým z nej slová samé nevykĺzli, šepotavé, no jedovaté zároveň:

„Viac vám nie som zaviazaná! Nemusím vám pomáhať.“

Možno ju hneď nepochopil.

„Ste Justína Silvániová?!“ zvučne ju oslovil. „Vyznávate Wiccu a živíte sa ako veštica?!“

„Moje náboženstvo by sa vás už nemalo týkať,“ pokúsila sa o zmierlivejší tón. „Moje wiccanstvo vám viac nepatrí. Ak si chcete znova zaviazat prastarú silu, obráťte sa na slovanské Jazyčníctvo, alebo dianickú tradíciu. Ale ja viac nie som spútaná s...“

„Iste viete, kto som!“ prskol a spravil nečakaný krok smerom k nej.

Automaticky ustúpila.

„Ste Barevanson.“

„Gróf Apolinár von Barevanson!“ dôrazne ju opravil.

Stačilo málo a prevrátila by oči. Ach, tá ich povestná nadutosť. Ani v 21. storočí nevedia odolať a vyťahujú svoje tituly!

„Gróf! Von Barevanson!“ neodpustila si zvýrazniť. „Kto vás za mnou poslal?“

„Môj príbuzný, Hyeronym...“

„Och, iste!“

Hyeronym von Barevanson. Posledný gróf, ktorému bola povinná strážiť špinavé tajomstvo.

Ale aj napriek tomu sa Justínine srdce pri spomienke na „Krásneho Barevansona“ a jeho ženu s pastelovými vlasmi zalialo nehou. Nečakane ju z nej vytrhol prudký pohyb. Ramená jej bolestivo zovreli dve mužské ruky, pričom ani nepostrehla, kedy k nej priskočil. Až jej prasklo v šiji,

keď k nemu musela vytočiť tvár. Zatriasol ňou, zúrivy a plný beznádeje, a Justínu prvýkrát obsiahol strach.

„Preboha, ženská, vy nechápete?!“ tvár sa mu skrivila zlostou. „Potrebujem vašu pomoc! Mňa a môjho brata rozdelí smrť. Už čoskoro!“

Snažila sa mu vykrútiť.

Tône zalievajúce dom sa natiahli a potemneli. Barevanson svoju „smrť“ priviedol až do jej príbytku.

„Pustite ma, gróf Barevanson,“ zachvel sa jej hlas.

Prečo mu vôbec otvorila? Je príliš vysoký, mocný, zničený!

„Znamenia sa stupňujú, sú čoraz viditeľnejšie a hmatateľnejšie!“ priklonil k nej tvár, oči rozšírené hrôzou.

„Znamenia?“ vydýchla.

Opäť ňou zatriasol.

„Objavujú sa deň za dňom. Vídám ich. Smrť prichádza! Prichádza nás navždy rozdeliť. Prosím!“ skríkol jej do tváre.

Justína sa krútila. Nosy sa im náhodne dotkli, ako sa k nej skláňal.

Až si v istom momente uvedomila, že už ňou nešklbe. Zlostné vrásky na čele sa mu vyhládzali, čierne oči, v ktorých nik nedokázal čítať, sa leskli, hlboké a nepreniknuteľné. Uvedomila si, že malá jamka v brade mu zmäkčuje črty, ak práve nie sú zostrené trápením. Nechcela mu byť tak blízko, aby dokázala ďalej pozorovať detaily, ktoré mu dávali ľudskejšiu tvár.

Zostali nehybní. A on len šepol:

„Prosím. Zachráňte môjho brata. Zachráňte ho pred smrťou.“

Hľadela mu do očí. Hrdlo jej zovrela lútosť.

„Nemôžem,“ hlesla.

Iba zdvihol obočie.

„Netuším, ako zvrátiť smrť, ktorá už stojí na prahu.“

Jeho chudé prsty sa do nej zasa neprijemne zakvačili.

„Zaplatím vám...“

Pokrútila hlavou.

„O peniaze nejde. Nevieť všetko!“ zvýšila hlas. „A nechcem...“ zahryzla si do pery.

Ale Apolinár jej zháčenie zachytil. Strhol ju k sebe, až sa udrela do jeho hrude. A znova zaútočil ako zviera lapené v pasci.

„Čo nechcete?! Opäť sa spolčiť s rodom von Barevanson?! Ťahať si naše prekliatia, hriechy a blen do svojho slnečného života?!“

„Pustite ma!“ povedala čo najpevnejšie.

Presne to *nechcela*. Viac už nechcela byť v okovách večnej noci a barevansonovských tragédií.

„Neviem vám pomôcť!“ zopakovala.

„Neviete alebo nechcete?“

Rozhodla sa byť úprimná. S pokorou sklopila zrak.

„Oboje.“

Okamih sa nič nedialo.

„Bola si moja posledná nádej!“ tichým hlasom ju poštekľil pri uchu a ju to zdrvilo.

No potom ju prudko odsotil. Justína so šokovaným výrazom dopadla na podlahu a v poslednej chvíli sa zaprela dľaňami.

„Modli sa, aby som sa nenudil natoľko, že sa mi bude chcieť pomstiť!“ doľahlo k nej jeho chladné varovanie.

Keď zdvihla pohľad, zbadala už iba jeho chrbát. Apolinár von Barevanson, hrdo vystretý, vykročil na verandu a jeho strieborné sako sa lesklo prežiarené kovovomodrým nádychom svetla.

Dvere ostali otvorené. A mladá wiccanka sa chvela na podlahe.

Čast 1

Bliženci

Kapitola 1

Justínu bolela hlava. Pálčivá bolesť jej nedala spať celú noc. Pozorovala svetlá zavesené nad posteľou, vstrebávala hučiace mĺkvo a bodanie pulzujúce jej v spánkoch a premýšľala nad Apolinárom von Barevanson. Muž, nevzhľadne vychudnutý, osudom povláčený v prachu a dusiaci sa obavami zo zajtrajškov, jej *neschádzal z mysle*. Považovala sa za poctivého človeka. Žila zásadou, že zlo sa trikrát vracia. A grófova bolesť jej nebola ľahostajná. Ale musela chrániť najmä seba. Spojenie s Barevansonovcami nemohlo priniesť nič priaznivé.

V hlave jej príšerne pulzovalo aj ráno. Sotva sa jej chcelo pripraviť si ochytné dedičné taroty v izbe na poschodí, keďže čakala klientov. Sedela práve za toaletným stolíkom pri vchodových dverách. Otvorila si perforovaný strieborný privesok, okrúhly a zobrazujúci strom života. Odhalil vankúšik, na ktorý nakvapkala levanduľový olej. Esenciálne oleje dokázali bolesť tmiť. Zavesila si ho na krk a pozrela sa na seba do zrkadla. Privesok jej zapadal medzi čiernu čipku na hrudi. Štíhle telo (vlastne bola ako gróf, tiež občas pôsobila až príliš chudo) dnes zahalila iba dlhočيزným atramentovočiernym neglizé. Žila sama. Nikdy ju netrápilo, čo má na sebe. Lúbila hodváb, zamat a krásu kontrastu. Siahla po pozlátenej kefe a prečesala si polodlhé vlasy. V ďalšej chvíli sa z verandy ozvalo detské zasmiatie, ako čvirik vtáčatka pretínajúci chladné marcové ráno. *Dieta?* Najbližšie dve hodiny ešte nikoho nečakala.

Vstala. Z vešiaka stiahla sivý kardigán dlhý po členky a zahalila sa. Nohy v hrubých ponožkách nasunula do šnurovacích topánok a vyšla do zubatého slnka. Vtedy dieťa prekonal posledný schod a takmer sa jej vrhlo do náručia. Takmer. Keď si kvokla a prirodzene roztvorila náruč, asi štvorročný chlapec razom zastal, detskú radosť vystriedal podozrievavý výraz.

„Ahoj,“ nemohla inak ako usmiať sa. „Kde si sa tu vzal, vrabček?“

Chlapča bolo krásne. Drobný úzky noštek. Husté vlasy, tmavohnedé ako včera grófove... Justína potriasla hlavou, aby ho vypudila z mysle... sa mu skrúcali do prstencov. Oči mal hypnoticky veľké. Sivočierne.

„Fabian!“ Odkiaľsi zdola sa ozval ženský výkrik. „Nevravela som ti, aby si ma počkal?“

Justína sa postavila a vykročila k zábradliu. Napriek vrodenej nedôverčivosti sa dieťa nechalo zľahka pohladíť po vláskoch.

K jej pitoresknému domu viedli široké drevené schody. Veranda, ktorá ho obkolesovala, bola až šokujúco vysoko.

A v polovici schodiska zadýchane oddychovala žena s pastelovoružovými vlasmi, z ktorých kde-tu vykúkali skoro až neónovozelené pramene. Justína ju poznala. Kedysi, keď si musela splniť svoju povinnosť a stať sa kolieskom súkolesia väčšieho ako boli všetci traja dokopy, dohliadala na jej cestu ku „Krásnemu Barevansonovi“. Volala sa Saskia von Barevanson. Vydala sa do rodiny studenej ako ľad, ale svojho manžela roztopila nehou.

„Saskia...“ oslovila ju Justína, sotva schopná spracovať prekvapenie. „Čo vás ku mne privádza? Poďte, vypijeme si čaj a...“

„Ja už ďalej nejdem. Váš dom je ako Mohamedova hora, ale tentoraz musí prísť ku mne,“ zafunela pôvabná polo-Holandanka a s námahou sa zosunula priamo na schody.

Justína si až vtedy uvedomila, že kvetovaný svetrík aj rovnako pletenú sukňu jej napína veľké bruško v poslednom štádiu tehotenstva. Saskia sa chystala znova priviesť na svet nový život.

Justína k nej rýchlo zbehla. Malého Fabiana nechala na verande. Posadil sa na vonkajšiu pohovku a očarene sledoval zvonkohru z blyštiacich sa kryštálov. Na roztomilej tvári mu hrala dúha.

Justína si sadla na schody. Ženy sa opreli o zábradlie a zahľadeli sa na seba. Saskia však dlho neotáľala. Sledovala wiccanku zamyslene zúženými očami.

„Včera vás navštívil Apolinár von Barevanson,“ skonštatovala.

Justína v podstate dopredu šípila, že pôjde o neho. Prikývla.

„A vy ste mu odmietli pomôcť.“

„Odmietla som.“

Saskia si zrazu dlaňou prešla cez bruško. Tehotná bola ešte krajšia ako obvykle. Líca mala ružové a oči jej iskrili. Jej chlapec zatiaľ opatrne schádzal k nim.

„Vysvetlil vám, o čo ide?“

„Povedal, že znamenia napovedajú, že jeho brat zomrie,“ povedala úctivo potichu.

„Jeho jednovaječné dvojča.“

„Och...“ Justíne unikol povzdych a rýchlo sa na ňu pozrela.

Z akéhosi dôvodu ju z faktu, že sú dvojčence, bodlo medzi rebrami.

„Justína! Ocitli sa v slepej uličke. Dvojčatá umierajú! Jedno po druhom, akoby ich nejaká zlovestná sila násilne trhala vo dvoje, akoby nestačilo, že sa rozdelili v okamihu narodenia.“

„Saskia,“ oslovila priateľku jemnejšie. „Oddialiť smrť znamená načrieť do čiernej mágie, čím prekročím nepísané pravidlá a ohrozím sa. Navyše, nikdy som nič podobné nerobila. Aj vás som viedla bielou mágiou.“

Saskia si vystrela chrbát a oboma rukami si objala brucho.

„Prosím vás, ešte si to rozmyslite. Ja sama teraz čakám dvojčatá.“

„Čože?!“ zháčila sa.

V ďalšom okamihu pocítila, ako jej na zátylku vstávajú vlasy, až sa musela ešte tuhšie zabaliť do svetra.

„Neviete si predstaviť, aký strach prežívam,“ rozšírili sa Saskii oči. „Moje dievčatá nepatria do Apolinárovej vetvy, ale obe dobre vieme, ako ďaleko sa naťahujú chápadlá barevansonovských prekliatí! Nechcem ani vedieť, aký zločin nad nimi visí! Bude to čosi... hnusné...“ vycerila zuby zhnusením a Justína za nekonečnou krehkosťou bývalej krasokorčuliarky zahľadla jej silu a odhodlanosť „... niečo, čo nejaký príbuzný kedysi dávno zasa neskutočne krvavo spackal!“

Mimovoľne si hladkala sveter, hoci viac ako svojím telom už svoje deti ochrániť nemohla. Fabian k nim dorazil a vycítiac matkinu úzkosť sa k nej zboku pritúlil.

A v tom okamihu, keď sa pred ňou odhalil malý rodinný portrét, pochopila, že je stratená.

„Vy čakáte...?“ iba bez sily hlesla.

Saskia sa smutne pousmiala.

„Nikto nevie lepšie ako ja, že zapliesť sa s Barevansonom vás navždy zmení,“ povzdychla si.

„Ja sa s ním predsa nezapletiem rovnako ako vy.“

Saskia sa znova pousmiala. Tentoraz inak. Akoby vedela viac ako vedma. Potom sa natiahla a silno jej stisla ruku.

„Nenechajte sa pohltiť čerňou v ich srdciach a nedovoľte, aby ich smola zaliezla až k vášmu prahu, Justína! Sľúbte mi, že vy budete tou, čo bude opraty držať pevne v rukách!“

Takže zrazu sa rozprávame, akoby sa to už stalo, resignovane si pomyslela Justína. Akoby som už kráčala v ústrety ich problémom. Ale ak ide aj o Saskiu a jej deti...

„Ak mám tancovať s Barevansonom, ja budem tá, čo bude viesť.“

Saskia sa usmiala a Justína jej úsmev opätovala.

Obe pochopili, čo sa práve udialo. Justína otvorí dvere, ktoré pred štyrmi rokmi s úľavou zatvorila.

A urobí to iba pre nich. Pre Saskiu a jej dcéry.

Kapitola 2

Justína mala mačku. Volala sa Sephira. Ako každá mačka bývala vnímavá na prekročenie hranice medzi realitou a spirituálnom, čím prakticky zastávala funkciu jej poradkyne. Keď minulý rok zomrela na starobu, ostalo po nej prázdne miesto a ju to neustále ťahalo tam, kde ju pochovala.

Aj teraz, keď Saskia s Fabianom odišli, sa Justína v hlbokom zamyslení vybrala smerom k lesu a vykročila pomedzi stromy k tomu jedinému, pri ktorom pod zemou odpočívalo jej verné zviera. Chúlila sa vo veľkom svetri, myšlienky jej lietali na všetky strany, keď tu zrazu utíchli a Justína, približne tri metre pred daným stromom, zastala.

Na Sephirinom hrobe sedela *líška*.

Justína chápala, že sem skrátka mohla zabehnúť z hlbín lesa, aj keď čosi na líške jej domnienku ihneď spochybnilo.

Ju samotnú občas prirovnávali k líške. Vo vlasoch sa jej v detstve objavil podivný ryšavý pruh a jej oči boli zelenkasté ako dva olivíny.

A líška, hrdzavo-biela, s neobvykle zdravou a lesklou srstou, iba nehybne sedela a hľadela jej priamo na tvár.

Justína vnímala nejasné vibrácie, ktoré sa jej rozbehli kdesi pod povrchom pokožky, a čosi, čo jej navrávalo, že neprirodzene pokojná líška môže byť jej osobným znamením.

Kedysi rovnako zbadala majestátneho *orla*...

Lenže čo sa jej toto znamenie snaží zvestovať?

Zviera sa nečakane pohlo, vibrácie dozneli a možno ani nikdy neboli prítomné, a rozbehlo sa pomedzi stromy. Prebrala sa z tušenia a pobešla k miestu, kde predtým líška sedela.

„Dagaz...“ vydýchla a vibrovanie ju znova zasiahlo. Prešlo ňou v jedinej stotine ako vlna jemnejšia než pavučina.

Na mieste Sephirinho odpočinku sa ako vypálený do trávy vynímal znak pripomínajúci zostrený obraz nekonečna. *Runa Dagaz*. Justína si už bola istá, že tu líška nesedela len tak, pretože práve Dagaz sa s jej druhom spájala. Ich spojenie predstavovalo súzvuk svetla a tmy.

Kŕčovito si pri hrdle zovrela sveter. Runa sa dala preložiť doslova ako „úsvit“.

„Panna, Matka, Starena, dohliadnite, aby som bola úsvitom po ére temnoty,“ ticho sa pomodlila.

Ale Dagaz tiež značila koniec jednej životnej etapy a absolútny prechod do druhej.

A Justína si stále nebola istá, či jej líška prišla ukázať, že všetko dobré pre ňu navždy končí, alebo ju prišla povzbudiť, aby sa nebála budúcnosti.

A čo bolo mäťucejšie, *neodchádzala*.

Po celý deň, keď prijímala ľudí, ktorí k nej prišli po výklad kariet, zakaždým keď otvorila dvere, zazdalo sa jej, že kútikom oka práve zachytila bielu špičku chvosta, ktorá zmizla kdesi za rohom verandy. Sotva sa sústredila. Keď sa zotmelo, vykukla cez podlhovasté okno vedľa dverí. V mihotavom svetle hrubých poloroztopených sviec rozmiestnených po stolíkoch aj podlahe zbadala na verande tieň. Zviera sedelo rovno pred dverami a so zdvihnutou hlavou na ne pozeralo, akoby ho čosi hypnotizovalo.

A ona si naďalej nebola istá, čo líščie zjavenie prináša. Radšej si sadla na podlahu pred dvere a na ohnivooranžovej tuhe vytvárala pevné uzlíky.

„Neprekročíš prah môjho domu!“ povedala pri každom jednom uzle na dlhočiznej stuhe, až ich mala dvanásť.

Ako ochranu pred votrelcom ju potom natiahla na podlahu pozdĺž prahu. Ráno ju líška pred dverami nečakala.

Kapitola 3

Sedel v orientálnom salóne. Priechodom tvoreným trojitým lomeným oblúkom priliehal k jeho spálni odetej do šera smaragdových tapiet. Salónik by mohol byť o dosť svetlejší, keďže mu steny posievali jasné, i keď vyčerpávajúco zložité tapisérie. Lenže ako všetko v jeho svete, *nebol*. Apolinár bol zahľadený do okna spoly prekrytého šarlátovým závesom, ktorého vitráž hrala toľkým množstvom farieb, až sotva prepúšťala slnečné lúče. Usadený na dlhočiznej pohovke, ktorá sa tiahla pozdĺž celej steny, pôsobil letargicky. Nohy mal natiahnuté a prekrížené v členkoch, pohľad vzdialený. Prsty pravej ruky si kľbik po kľbiku presúvali starožitnú zlatú mincu. Tam a späť. Od ukazováka po malíček. Odtiaľ až sem.

Do vitráže kde-tu zabubnovali dažďové kvapky. Vietor občas znel, akoby za farebným sklom čosi zhlboka vzdychlo. Zvuky mu napovedali, že svitol sivý bezútešný deň.

Cítil prázdnotu. Obludnú ničotu, studenú a šedivú ako obloha za umeľými farbami. Každé ráno bolo čoraz zložitejšie nariadiť svojim končatinám, aby ho vyniesli z apartmánu von. Keď mu pohľad upútal vzdúvajúci sa záhyb závesu, konečne sa mu do očí vliat nepatrný život. Záhyb sa vlnil, akoby sa čímsi naplňal. Apolinár zmeravel. Nevšimol si, že by v ňom bola diera, ale teraz sa čosi dralo von. Mince spadla na zem. Stuhnutý chrbát sa bolestivo pomaly odďaľoval od mäkkého operadla. Po vitráži opäť cupitali drobné kvapky. A po závese sa rozbehli hnedasté lebky, malí poslovia

smrti. Vyschlo mu v hrdle. Mimovoľne sa naklonil, aby na ne v šere lepšie dovidel. Vyškerení umrlci sa roztancovali po šarláte, keď mu ktosi zaklopal na dvere. Trhol hlavou smerom k nim. Kľučka sa už stláčala.

Keď sa znova pozrel na záves, konečne mu došlo, že po ňom lezie asi päť smrtihlavov. *Acherontia atropos*. Lišaje smrťkové porozťahovali svoje obsidiánové krídelká. Jeden vzlietol a gróf sa po ňom zahnal. O okamih neskôr, sotva spravil oblúk rukou, nebolo po smrtihlavoch ani stopy.

„Ospravedlňujem sa za vyrušenie,“ začul svojho zamestnanca.

Apolinár zafal sánku, aby ovládol rozrušenie, ktoré sa ho práve zmocňovalo. S dokonale neutrálnym výrazom sa otočil k dverám.

„Volali z vrátnice. Slečna Justína Silvániová žiada o prijatie. Máme ju pozvať ďalej?“

Apolinár cítil, že sa neudržal a obočie mu vyletelo hore.

Justína...?

„Samozrejme!“ vyrazil zo seba. „A spýtajte sa Hypolita, či by sa k nám láskavo neráčil pridať.“

Muž zmizol.

Apolinár sa prudko postavil. Netušil, čo stojí za jej nečakaným obratom, no pocítil, ako sa mu žilami aspoň na pominuteľnú sekundu prelialo teplo a do mysle vkradla príjemne rozptyľujúca zvedavosť.

Kým zamestnanec prešiel z jednej časti zámku do druhej a pred očami sa mu vystriedala široká paleta štýlov a ér, hoci kedysi interiér vychádzal iba z gotiky, Hypolit von Barevanson sa stihol vynoriť z dlhého absintového spánku. Zobudila ho „ruka mŕtveho milenca“, ako ich matka nazývala stav, kedy tak stúpila, až pôsobila ako cudzia končatina. Keď rozlepil viečka, zbadal ju bezvládne visieť z postele k červenému kobercu. S ťahavým a trochu mrnčiacim povzdychom sa prevrátil z brucha na chrbát, a nielenže sa celý

dolámaný hneď snažil vytriasť z ruky mravčenie, ale navyše si pripadal ako uväznený. Chvíľu len tak hľadel na štukový strop. Potom sa so zapraskaním vo svojich tridsaťročných kostiach posadil, lakte si oprel o kolená a cez vlasy zbadal svoju ustlanú posteľ zahalenú rumelkovočervenou plachtou. Vtedy sa mu hlava prebrala dostatočne na to, aby pochopil, že do nej v noci ani nedorazil a je zlámaný po spánku na chaise longue, kvetovanej leňoške. Hypolit sa nad sebou iba uchechtol a postavil sa. Miestnosť sa rozhojdala a prešla ním zima, keďže bol do pol pása nahý. Odhodlane však vykročil do kúpeľne. Keď sa oprel o umývadlo a zahľadel sa do zrkadla v drevenom ráme, bezkrvná rozospatá tvár sa mu ocitla priamo v kruhu namaľovanom na zrkadle červeným rúžom. Nad ním sa vynímali slová dýchajúce rýchlosťou a zostrené hnevom.

Gratulujem. Si single, ty bastard!

Počkať! Ja som bol vo vzťahu?! zamyslel sa Hypolit a ticho sa smial. Ani si nevedel spomenúť, kto mu včera robil spoločnosť.

Pustil si do dlaní prúd studenej vody. Zanovito ignoroval trojicu smrťihlavov, ktorí spolu krúžili po zelenej tapete hneď vedľa zrkadla, a keď si do tváre chrstol vodu, ktosi mu zaklopal na dvere izby.

„V kúpeľni!“ vykrikol a šmátral po uteráku.

„Gróf von Barevanson vás žiada, aby ste sa pripojili k jeho návšteve,“ ozval sa hlas, ktorý nepriradil k žiadnej konkrétnej osobe, o čo sa ani nikdy nesnažil. „Z vrátnice ohlásili slečnu Justínu Silvániovú.“

Drsne si uterákom vyšúchal pokožku. Keď uterák stiahol, po chrobákoch už nebol ani náznak.

„Gróf a ženská návšteva? To si nenechám ujsť,“ zamrmlal svojmu odrazu, no hlasnejšie dodal: „Päť minút, jedna blesková káva a som v hale!“

Hypolit si vyskúšal široký úsmev. Nepôsobil šťastne. Radšej to s ním vzdal.

